

ללא כותרת

Untitled

אוצרת הדס מאור

אוצרת משנה ליאן וולף

אמנים: יונתן אורון אופיר, אדם אלעזרא, דפנה אמירה, שיר הנדלסמן, עאישה עראר, דניאל קאפ, סג'א קוטינה

Curator Hadas Maor

Assistant curator Leann Wolf

Artists Dafna Amira,

Aysha E Arar, Adam Elezrah,

Shir Handelsman, Daniel Kep,

Yonatan Auron Ophir,

Saja Quttaineh

בדון عنوان

أمانة المعرض هدس مأور
الأمينة المشاركة ليان وولف

الفنانون يونتان أوران أوفير,
آدم إلعزرا, دافنا أميرا,
شير هندلسمان, عائشة عرار,
دانييل كيب, سجي قطينة

→ The Edmond de Rothschild Center strives to promote and nurture artists and designers who are fresh graduates of higher art and design studies in Israel. The Center's activity focuses on providing these artists with tools and developing their professional skills in the early stages of their careers.

← يعمل مركز إدموند دي روتشيلد على تشجيع ورعاية الفنانين.ات والمصممين.ات في السنوات الأولى بعد الانتهاء من دراساتهم العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. تتركز نشاطات المركز على توفير الأدوات وتطوير المهارات المهنية للمبدعين.ات في بداية مسيرتهم.ن.

← مركز ادموند ده روتشيلد فועל לקידום ולטיפוח אמנים.ות ומעצבים.ות לאחר סיום לימודיהם.ן הגבוהים בתחומי האמנות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מתמקדת בהענקת כלים ליוצרים.ות בראשית דרכם.ן.

"ללא כותרת" היא, במידה רבה, תערוכה אקזיסטנציאליסטית, הנוגעת באזורים לימינליים ובמושג "confinement" (מושג שאין לו תרגום מוצלח לעברית, אך הוא מציין הגבלה, תיחום, גידור, כליאה) בהקשרו הנפשי והרגשי. עבודות התערוכה עוסקות, כל אחת בדרכה, במתח שבין חוץ לפנים, בין זר למוכר, בין אסור למותר, בין היות להיות. הגבלת התנועה, הגבלת המחשבה, הגבלת התודעה וההתמודדות עמהן מעפעפות ועולות מתוך העבודות וקושרות קשרים סמויים ביניהן. באופן זה נשזרות העבודות זו בזו, מהדהדות אחת את האחרת, הן מבחינה רעיונית והן מבחינה פורמליסטית, רוחשות מהות שאינה נתונה מראש, שאינה מונחת עלייהן או לפניהן, אלא צומחת מתוכן. היעד הכותרת מאפשר לתערוכה לצופו במרחבי התודעה ולפעול מתוך תחושה.

עם הכניסה לחלל התערוכה נתקל הצופה בשתי עבודות צילום גדולות, היוצרות תעותע רגשי בין חוץ לפנים. בעבודתה של סג'א קוטינה נראה דימוי של שלט חוצות גדול וריק בפאתי העיר ירושלים. הדימוי מודפס על גבי בד שמשונית ומוצג כשלט חצות גדול, שהוסט ממקומו במרחב הציבורי ופלט אל תוככי חלל התצוגה. פעולת הצילום הישר נמתחת לכדי פעולה מושגית ופיסולית בחלל ומהדהדת את נוכחות האלמנטים במרחב. עבודה נוספת של קוטינה מציגה מבנה ארעי, הניצב בפאתי הדרך בשטח הפתוח. זווית הצילום הופכת את המבנה התלת-ממדי לחזית בלבד, פסאדה גאומטרית הנתונה במרחב, ממש כמו שלט החוצות המרוקן. בעבודותיה מתעכבת קוטינה

על מראות של הצטברות ועל הצטלבות זמנים שונים במרחב. היא מבודדת אלמנטים ארעיים ומתבוננת בהם כאובייקטים פיסוליים במרחב הציבורי, במהלך המפנה את תשומת הלב אל הגלוי אך לא־מודע של המקום. מנגד מוצג טפט קיר גדול ובו דימוי, שצילמה דפנה אמירה בתחנה המרכזית החדשה בתל אביב. במשך שלוש שנים צילמה אמירה ברחבי התחנה, מחפשת אחר שאריות של פעולות אנדושות במרחב התחנה או אחר רמזים להיעדרן. בדימוי המוצג, חסימות בצורת לוחות קרטון וניירות אריזה גדולים, המונעות את המבט פנימה אל אחד החללים הסגורים בתחנה, מעומתות עם תצלומים קטנים ומהורהרים בשחור-לבן, הפונים דווקא אל המרחב המשותף. אופן הצבת העבודה כמו פותח את חלל התצוגה למרחב נוסף, חלל פנים מבוהק, שנמדה שחוף כולו לנעשה בחוץ, והוא זר ומזוהה, אישי וציבורי, בעת ובעונה אחת.

בתווך ניצבת עבודתו של יונתן אורון אופיר, קיר בלוקים אפורים סטנדרטיים, שהונחו זה על גבי זה באופן שאינו מאפשר לצקת לתוכם מלט ולחזק את אחיזתם. הפניית החלל הריק של הבלוקים כלפי חוץ יוצרת מעין דגם צורני, החוזר על עצמו, עד כי הקיר כולו הופך למעין משרבייה לא טיפוסית; משרבייה, שבמקום לאפשר מעבר אוויר, ניצבת חסומה בתוך תיבת זכוכית. באופן זה הופך האלמנט המבני לאובייקט תצוגה, תוחם אזור מסוים בחלל, ובה במידה גם מאכלס אותו.

בעבודת הווידיאו של עאישה עראר מופיעה האמנית פונים גלויות ובכיסוי ראש מסורתי, בפעולה הנעה בין מיצג, משחק ושירה, בתנועה

מתמדת בין שחורר, יצריות ושליטה. תחילה נדמה כי היא מתלבטת אם ואיך להביע את עצמה, ולפרקים נדמה כי המיקרופון הוא הגיבור הממשי של העבודה, ולא רק האמצעי לביטוי הקול, ההגברה, אולם אט־אט צובר הטקסט תוקף ומשקל, ומשמעות הפעולה מתבהרת. העבודה מעלה מושגים, כגון תשוקה, מחלה ושיגעון, ומציפה היסטוריות שלמות של אלימות פטריארכלית ושל מנגנונים סמויים, כואבים ומורכבים של שליטה ושל דיכוי, כנהוגים בחברה בכללותה. בערב הפתיחה תבצע האמנית את המיצג בחזית הבניין הפונה לשדרות רוטשילד. כמו אווה פרוץ, הקוראת לאנשי עמה ממרפסת הקאסה רוסאדה, יפציע קולה של עראר ויפלח את המרחב העירוני בקריאה לכל אחד ואחת להשתתות ולבחון את תפישותיהו.

בתוך חלל התצוגה מתמזג קולה של עראר עם הלמות קבועה, המגיעה מירכתי הגלריה, שם מוצבת עבודתו של שיר הנדלסמן: פסל קינטי, הבנוי מאבן גיר כבדה ומסביב לה מותקנת מערכת פטישים, ההולמת באבן באופן רציף והמשכי, מאיצה את תהליך התפוררותה ומכתיבה את תנועת הסאונד בחלל. העבודה כולה מתפקדת ככלי נגינה פרוביזורי, אך גם כסוג של שעון, הקוצב את הזמן, מעיד על אובדנו ההולך ונמשך. כמו בעבודות אחרות של הנדלסמן, גם כאן מושתתת העבודה על קומפוזיציה מוזיקלית מלאה, המקבלת ביטוי אודיו־ויזואלי משולב.

עבודתו של דניאל קאפ נוצרה בתקופת הסתגרות בבית. היא מתארת מבנה של רהיטים ושל גוף, הנערמים זה על גבי זה, ממצים עד קצה גבול היכולת את המרחב הפיזי העומד לרשותם. הצגת

ללעرض, ويحدّد منطقة معيّنة في الفضاء، ويشغلهها إلى حدّ ما أيضًا.
في عمل الفيديو للفنانة عائشة عرار تظهر الفنانة بوجه مكشوف وبغطاء رأس تقليدي، في خطوة تراوح بين العرض، التمثيل والغناء، بحركة مستمرة بين التحزّر، الإبداع والسيطرة.
في البداية، يبدو أنّها تتردد بشأن ما إذا كان يجب عليها التعبير عن نفسها وكيفيّة قيامها بذلك، وفي بعض الأحيان يبدو كما أنّ الميكروفون هو البطل الحقيقي للعمل، وهو ليس مجرد وسيلة للتعبير الصوتي، التكبير، لكن شيئًا فشيئًا يكتسب النض قوّة ووزنًا، ويتضح معنى الإجراء أكثر فأكثر.
يطرح العمل مفاهيم، مثل الرغبة، المرض والجنون، ويستحضّر تواريخ كاملة من العنف الأبوي ومن الآليات خفية، مؤلمة ومعقّدة للسيطرة وللقمع، المُنتهجة في المجتمع برمته.
في أوصية الافتتاح، ستؤدّي الفنانة العرض في واجهة المبنى المتّجه نحو سديروت روتشيلد.
فكما قامت أيضًا ببيرون بمناسبة أفراد شعبيها من على شرفة الكازار روسادا، فإنّ صوت عرار سوف ينطلق قويًّا ويتغلغل في الفضاء المدنيّ من خلال دعوة كلّ واحد وواحدة إلى الترنّث ومعايّنة مفاهيمه/ها.

في داخل فضاء العرض يندمج صوت عرار مع طرقات مستمرة، قادمة من الجزء الخلفي للجاليري، حيث تمّ نصب عمل شير هندلسمان: منحوتة حركية، مبنية من حجر جيرى ثقيل زُكِّبَ حولها مجموعة من المطارق التي تضرب الحجر بشكل متواصل، فتسرّع من عملية تفتّته وتُملي حركة الصوت في الفضاء. يسلك العمل بأكمله كأداة موسيقيّة مؤقتة، ولكن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

العבודה בחלל הגלרייה, מרצפה עד תקרה, מייצרת חלל בתוך חלל, ומובילה את תחושת אי־הנוחות החוצה, מן המרחב התחום בתצלום גם אל הצופה בחלל התצוגה.

מנגד, עבודתו של אדם אלעזרא נדמית כגרום מדרגות נייד, הסובב על צירו, והיא אחת מתוך סדרה של אובייקטים, שעוצבו עבור יצירת מחול חדשה, שהיא שיתוף פעולה בינו לבין אחותו, הרקדנית והכוריאוגרפית, אייר אלעזרא. העבודה — ספק־פסל, ספק־ריהט, ספק־תפאורה — נבנתה במקביל במיוחד עבור התערוכה, והיא תשמש את הרקדניות לפעולות שונות במרוצת תקופת התצוגה. למרות ההנחה, שזהו גרם מדרגות מתקפל, המתכנס פנימה אל תוך עצמו, ההתכנסות לא באמת אפשרית מבחינה מבנית, והאובייקט מגלם, הלכה למעשה, פוטנציאל של תנועה, שאינה ניתנת למימוש.

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

תצלום של יצירתה של דניאל קאפ, 2017, ממוזיאון תל אביב

אִיפְּסָא כנוע מן ساعة، تضبط الوقت، ممّا يدلّ على فقدانه المستمر.
كما هي الحال في أعمال هندلسمان الأخرى، هنا أيضًا يركز العمل على توليفة موسيقيّة كاملة، تحظى بتعبير صوتيّ-بصريّ متداخل.

تمّ إنشاء عمل دانييل كيب خلال فترة عزلته في المنزل.
يصف هذا العمل مبنى من الأثاث وهيكلًا، يتراكمان الواحد فوق الآخر، ويستنفدان المساحة الماديّة المتاحة لهما إلى أقصى حدّ ممكن.
إنّ عرض العمل في فضاء الجاليري، من الأرضيّة حتّى السقف، يخلق فضاء داخل فضاء، ويقود الشعور بعدم الراحة إلى الخارج، من الحيز المحاط بصورة إلى المشاهد في فضاء العرض أيضًا.

في المقابل، يبدو عمل آدم إلعزرا كمطلع درج متحرك، يدور حول محوره، وهو عمل واحد من ضمن سلسلة من الأشياء التي تمّ تصميمها من أجل مقطوعة رقص جديدة، وهو تعاون بينه وبين أخته الراقصة ومصمّمة الرقصات إيار إلعزرا.
تمّ بناء العمل - والذي قد يكون منحوتة، قطعة أثاث، منظر تصميم - خضيضًا من أجل المعرض أيضًا، وسوف تستعين به الراقصات لأعمال مختلفة خلال فترة العرض.
على الرغم من الافتراض بأنّ هذا العمل عبارة عن مطلع درج قابل للطيّ، وهو يتداخل في ثنانيا نفسه، إلّا أنّ هذا التداخل ليس مُمكنًا في الحقيقة من ناحية هيكلية، وبالتالي يَجسد هذا الكائن، عمليًّا، إمكانيّة حركة لا يُمكن تحقيقها.

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

لوحة "عنوان" من قبل دانيال كيب، 2017، متحف تيت، لندن

functions as a makeshift musical instrument, but also as a kind of clock, which sets the time, attesting to its constant passage.
As in other works by Handelsman, this piece, too, is based on a complete musical composition, which is given an integrated audio-visual expression.

Daniel Kep's work was created during a period of self-imposed confinement at home. It depicts a structure comprising furniture and a body, piled atop each other, using up the physical space available to the limit. The work's presentation from floor to ceiling in the gallery creates a space within a space, leading the sense of discomfort outside, from the inner space of the photograph to the viewer in the exhibition space.

Adam Elezrah's work, on the opposite side of the gallery, is reminiscent of a mobile staircase rotating on its axis. It is one of a series of objects designed for a new dance piece, which is a collaboration between the artist and his sister, dancer and choreographer Iyar Elezrah. Possibly a sculpture, possibly a piece of furniture, or décor, the work was created in parallel to the choreography, especially for the exhibition, and will be used by the dancers for various actions over the duration of the show. Despite the assumption that this is a folding staircase, one that converges onto itself, such convergence is structurally impossible, and in effect, the object embodies a potential for movement, which cannot be realized.

^[1] "ללא כותרת" היא, במידה רבה, תערוכה אקזיסטנציאליסטית

^[2] "ללא כותרת" היא, במידה רבה, תערוכה אקזיסטנציאליסטית

^[3] "ללא כותרת" היא, במידה רבה, תערוכה אקזיסטנציאליסטית